

Когато народа край тебъ се валеше
 Обаянъ, гологлавъ, съсъ почетъ и страхъ,
 И витки хвърчахъ и въздухъ ехтеше,
 Затулень въ тълпата, азъ тайно съзяхъ!

Азъ плачахъ! . . . Защото въ свѣта думи нѣма
 Съ които въсторга да се изрази,
 Защото тасъ радостъ, тасъ радостъ голѣма
 Излива се само въ горещи съззи! . . .

IV.

Тебъ Богъ ти прѣдаде сждбината наша,
 Росия—завѣта си тайнственъ и святъ,
 Ти идешъ да смѣсишъ въ горката ни чаша
 Небесна услада при многото ядъ.

Ти знамето вдигашъ за свѣтла идея
 И нищо не плаши твой дивень полѣтъ,
 Борбата гигантска, ти самъ прѣдприе я,
 Що нявга подкачи полвината свѣтъ.

Въ епохитѣ нѣма моментъ по-умиленъ,
 Въ исторіята нѣма по-доблестенъ ликъ,
 Отъ Цезаря ти си по-славенъ и силенъ,
 И отъ Александра ти си по-великъ!

Какво тѣ сторихъ? прѣвъзвѣхъ царствата.
 Царю! Ти сто нкти по-горѣ стоишъ: